

RÍJEN

Vzduch je tak průzračný, že vylučuje
jakoukoliv podobnost... I dvojník
odmítá svědčit přízrakem, že žijeme...
Neviditelnost vzrůstá do takové zbláznlosti,
že prostě zavřeme oči...
Dobré víno je samo v sobě... Umění také.

JAK?

Jak žít? Jak být prostý a být doslovný?
Vždycky jsem hledal slovo,
které bylo vysloveno jen jednou,
ba slovo, které dosud nebylo vysloveno vůbec.
Měl jsem hledat slova vědní.

I k neposvěcenému vínu
nelze už nic přimísit...

TI DRUZÍ

Hřbitovní kaple, viděná přes zahradní zeď,
na které kočka žere slávka —
takové bylo také mé vidění života.
Prožil jsem to a nevím, proč bych se omlouval
kterémukoliv ze smrtelníků.

I to nejsdílnější vyznání lásky
je jako zkáza všech živoucích najednou.
I to nejmlčelivější vyznání lásky
je jako vzkříšení všech hrobů najednou.

Ke mně přicházejí ti druzí, ti druzí...

TAK CO?

Nikdy jsem nejezdil na koni,
také jsem nikdy nepřesedl z koně na oslíka,
já vždycky pěšky... A přece říkáte:
Buď bezprostřední!

Být bezprostřední!... Ano! Ale slovo
se nechce pohnout z hledání ducha,
který je přece všudypřítomný,
slovo se nechce pohnout, nechce se pohnout,
leda šlenstvím...

Stařenka spí, spí už tiše, to jest ostražitě,
u takových je to pak vždy hledání Proserpiny,
zatímco já už slyším sykorku parukářku,
dávající na přetřes celý park.
A také děti už křičí, perou se a hádají,
ale je to z nich vždycky zas jen děvčanka,
která pláče. Il pianto di Eva...

JESKYNĚ SLOV

Ne beztréstně vstupuje jinoch se světlem
do jeskyně slov... Odvážný, sotva tuší,
kde se to octl... Mlád, i když trpící,
neví, cože je bolest... Předčasně mistrovský
uprchně, aniž vkročil,
a vymluví se na nepinoleté století...

Jeskyně slov!...
Jen skutečný básník a na vlastní vrub
v ní prošl křídla a to,
jak je navracet zemské tíži
a neublížit oné, která přitahuje zem...

Jeskyně slov! Jen skutečný básník
se vrací z jejího mlčení,
aby, už stár, našel plačící dítě,
odložené světem na její práh...